

ze z bóžnikom našim prajicž: „Zbóžnosć ha miwosć stań so jomu.“ —

Ze zpodžiwanom poswuchasche Karl na tuhlej rěč: „Žto, — newěsch snadž — prawěsche wón po krótkim miltjeńu k Měroswawej: — zo tón, za kotrohož tak móczne profěsch, wuhraw jo mandželsku tvojú ha džěcžo jenitžke ze sědwa zbožomneje domownosće, ha zahraw do swěta dalokocho? Žtó wě hatž něhdže zahinéwoj něstaj, wo swojim horu, wo nuzě, habó pžez ruku rubežnikow? — Snadž jej wacžě newchladasch — ha hlej za toholej, kiž to wschitko zawiněw jo, so zamowěsch?“

„Bološneje stroně so dótkasch kņeze! wotmowi Měroswaw ze žblědńěnom. „Hale Bóh jo žiwó!“ zawowa móczne z dowěrněm pohladńěnom k něbu, — „ha kaž frucze do něho wěru, tak z wěstosćju wotžafuju, zo jo wukhowaw ha zařitaw mojich lubóch, ha zo nam radostně so zasě widžecž da. Haj wěr, hdě bó pžitomna bowa moja mandželska, wona bó swoju próšiwu z mojej žjenocžiwu, předě bó me z wokoščeńom newitawa, dóž bó swowo wodacžka z twojoho horta neswóschawa.“

„Žé dere žnajesch czěwu wutrobu tvojěje žoně!“ wozjewi so tu lubožné hwós žónski wo prawóm boku stana. Zawěžf so pozběhne ha